

6. LUKU

MAAN SUURI RIEMUVUOSI

Mooseksen ennustamat ”ajat, jolloin kaikki asetetaan kohdalleen (ennalleen)” – Niiden alkamisen vuosiluku ilmaistu – Ne eivät voi alkaa ennen kuin suuri Ennalleenasettaja on tullut – Todistuksia laista – Vahvistavia todistuksia profeetoista – Johdonmukaisia johtopäätöksiä niistä, tarkastettuna yksitellen ja yhteisesti – Nykyisten merkkien yhtä pitäväisyys tämän kanssa

”TOTISESTI sanon teille: kunnes taivas ja maa katoavat, ei pienintäkään kirjainta eikä yhtäkään piirtoa katoa laista, ennenkuin kaikki on tapahtunut.” – Matt. 5:18

Ainoastaan silloin kun me näemme esikuvallisen luonteen Jumalan menettelytavassa Israelin suhteen, voimme saada oikean käsityksen tämän kansan merkillisestä historiasta, ja ymmärtää, miksi profeetat ja Uuden testamentin kirjailijat ovat panneet muistiin heidän historiansa tarkemmin kuin kaikkien muiden kansojen. Niissä on Jumala, niin kuin Uuden testamentin kirjailijat ovat osoittaneet, antanut sattuvia valaistuksia suunnitelmistaan sekä seurakunnan että maailman suhteen. Heidän tabernaakkelijumalanpalveluksensa, joka oli niin tarkasti määrätty Jumalan antamassa laissa, verta vuotavine uhrieläimineen ja kaikkine omituisine määräyksineen, heidän juhiansa ja pyhäpäivänsä, heidän sapattinsa ja kaikki heidän uskonnolliset menonsa, osoittavat esikuvina niitä vastaaviin paljon suurempiin todellisuuksiin (vastakuviin), jotka olivat korkeampia ja suurenmoisempia kuin nämä varjot. Ja apostoli Paavali vakuuttaa meille, että nämä vastakuvat ovat täynnä siunauksia ihmisluvulle, kun hän sanoo, että laki on, vain ”tulevan hyvän” varjo (Hebr. 10:1; 8:5; Kol. 2:17), samalla kuin Herramme vakuuttaa meille yllä mainitussa lauseessa, että kaikki se hyvä, jota esikuvataan, varmasti täyttyy.

Kumminkin on meidän, tutkistellessamme esikuvia, huolellisesti kartettava sitä erehdystä, jonka useat hyväntahtoiset henkilöt tekevät, jotka nähdessään Raamatussa olevan merkillisiä esikuvia, menevät niin pitkälle, että he käsittelevät jokaista luonnetta ja tapausta Raamatussa esikuvallisena joutuen siten väärälle tolalle pelkästä uteliaisuudesta ja kekseliäisyydestä. Me emme rakenna niin epävarmalle perustukselle, kun tutkimme juutalaisen lain menoja, jotka erityisesti ovat annetut esikuviksi, jollaisiksi apostolitkin ovat ne selittäneet. Emme voikaan sivuuttaa näitä esikuvia omistamatta niille tarpeellista huomiota ja huolellisesti tutkimatta mitä ne opettavat. Vielä vähemmin voimme omistaa aikaa aprikoimisiin tai uskomme rakentamiseen pelkille arveluille.

Kun Herramme sanoi, ettei ainoakaan kirjain tai piirre laista häviäisi, kunnes se tulisi täytetyksi, niin ei hän ainoastaan tarkoittanut liittovelvollisuuksien täyttämistä, jotka kuuluivat kaikille niille, jotka olivat tämän lakiliiton alaisia, ja jonka täyttymyksen hän itse suoritti antamalla oman henkensä heidän edestänsä, vaan hän tarkoitti jotakin enempää; hän tarkoitti sen lisäksi, että kaikki ne siunaukset, jotka siinä olivat esikuvallisesti lausutut, myös varmasti täyttyisivät niiden vastakuvissa.

Kaikissa juutalaisissa menoissa ei Jumala ole antanut ilmaista ainoatakaan tarkoituksetonta esikuvaa tai sellaista, joka häviäisi täyttymättä; ja kaikkien näiden esikuvien pitäminen, suorittaminen, jatkuu, kunnes niiden täyttyminen oli ainakin alkanut. Kaikkia esikuvia täytyi alituisesti uudistaa, kunnes vastakuva tuli näkyviin; sillä esikuvan pitämi-

nen ei ole sama kuin sen täyttäminen. Täyttäminen saavutetaan, kun esikuva lakkaa, todellisuuden, vastakuvan korvatessa sen.

Niin tuli esimerkiksi passah-karitsan teurastaminen täytetyksi Kristuksen, ”Jumalan Karitsan” kuolemassa, ja sen kautta alkoi erityinen siunaus vastakuvallisille esikoisille, evankeliumikauden uskovaisille. Se siunaus, jota tämä esikuva kuvaa, ei ole vielä täydellisesti täyttynyt, vaikka sen täytyminen alkoi Kristuksen, Pääsiäislampaamme, kuolemalla. Sillä tavalla näyttäytyy jokainen laissa määrätty meno olevan täynnä esikuvallista merkitystä. Se tarkkuus, jolla jokainen esikuvien yksityiskohta oli suoritettava koko juutalaisena aikana, antaa täyden merkityksen Herramme ylempänä lainatuille sanoille — että jokainen pieni asianhaara, jokainen piirre ja kirjain, on yhtä tarkasti täytettävä, kuin se oli huolellisesti pidettävä lain menoissa.

Tässä luvussa aiomme tutkia sitä esikuvallista piirrettä Mooseksen laissa, joka on tunnettu riemuvuoden nimellä, ja näyttää, että se oli aiottu esikuvaamaan suurta ennalleenasettamista, ihmissuvun nostamista lankeemuksesta, joka toimitetaan tuhatvuotiskautena, että se rakenteeltaan oli valaistuksena tulevalle ennalleenasettamiselle, että se siinä tavassa, jolla aika sen pitämiseksi määrättiin, antaa ohjeita profeettallisen ajan laskemiselle, joka, kun se oikein ymmärretään ja sovelletaan, selvästi ilmaisee ajan vastakuvan alkamiselle, ennalleenasettamiselle. — Apt. 3:19-21

Koska riemuvuosi oli osa laista ja koska sen uudistaminen eli pitäminen ei täytä sitä, ja koska Herramme selitti, ettei esikuva hävitä täyttymättä, ja sitä paitsi, koska tiedämme, ettei sellaista, kaiken ennalleenasettamista, joka on ennustettu kaikkien pyhien profeettojen suun kautta maailman alusta" ja jota riemuvuodella esikuvattiin, vielä ole tapahtunut, niin tiedämme, että se täyttyy tulevaisuudessa.

Israelin riemuvuosi

Riemuvuosi oli levon ja virkistuksen sapatti sekä kansalle että maalle, jonka Jumala heille antoi. Se oli tärkein sapatien eli lepoaikojen jaksossa.¹ Heillä oli sapattipäivä joka seitsemäs päivä; ja kerran vuodessa saavuttivat nämä esikuvalliset sapatit kliimaksin — so. seitsemää tällaista sapatin jaksoa, jotka siten tekivät yhteensä neljäkymmentäyhdeksän päiväisen aikakauden [$7 \times 7 = 49$] seurasi riemupäivä, viideskymmenes päivä (3 Moos. 23:15,16), juutalaisten kesken tunnettu helluntain nimellä. Se oli ilon ja kiitoksen päivä.

Sapattivuosi sattui joka seitsemäs vuosi. Sinä vuonna sallittiin maan levätä, eikä mitään laihoja saanut kylvää. Näiden sapatiti-[lepo-]vuosien kliimaksi saavutettiin samalla tavalla kuin helluntai eli viideskymmenes sapattipäivä. Seitsemän sapatitivuotta, käsittäen seitsemän kertaa seitsemän vuotta eli neljäkymmentäyhdeksän vuotta ($7 \times 7 = 49$) tekivät yhden sapatitivuosijakson, ja sitä seuraava vuosi, viideskymmenes vuosi, oli riemuvuosi.

Tarkastakaamme nyt, mitä Raamattu kertoo siitä ja huomatkamme, miten sopivasti se kuvaa suurta ennalleenasettamis vuosituhatta.

Kun Israelin lapset tulivat Kanaaniin, jaettiin maa heidän kesken arvan kautta heidän heimojensa ja sukujensa mukaan. Sen jälkeen saattoi menestys enentää tai vastoinkäymi-

1 Sana ”sapatti” merkitsee lepoa.

nen vähentää heidän yksityistä omaisuuttaan, miten aina sattui. Jos joku henkilö velkaantui, saattoi hän tulla pakotetuksi myymään osansa, jopa koko omaisuutensa ja perheineen menemään orjuuteen. Mutta Jumala piti yltäkyllin huolta niistä, joille ei käynyt hyvin: hän piti huolta siitä, etteivät sellaiset epäsuotuisat olosuhteet jatkuneet ainaisesti, vaan että kaikki heidän keskinäiset asiansa — velat ja saatavat — laskettiin ainoastaan riemuvuoteen, jolloin kaikki vapautettiin vanhoista velkasitoumuksistaan jne. seuraavan viisikymmenvuotiskauden alkamiseksi uudelleen.²

Siten oli jokainen viideskymmenes vuosi, joka laskettiin heidän tulostansa Kanaaniin, israelilaisille riemuvuosi, ilon ja ennalleenasettamisen aika, jolloin hajaantuneet perheet jälleen yhdistettiin ja kadotetut kodit ja tilat annettiin takaisin. Eipä ihmettä, että sitä nimitettiin riemuvuodeksi. Jos omaisuutta oli myyty velasta, saattoi sellaista myymistä pitää kiinteimistön luovuttamisena seuraavaksi riemuvuodeksi; ja sen myyntihinta riippui siitä, oliko seuraava riemuvuosi lähellä tai kaukana.

Tästä lakimääräyksestä kerrotaan 3 Moos. 25:10-16 ja kuuluu se näin: ”Ja teidän pitää sen, viidennenkymmenennen vuoden pyhittämän, ja julistaman vapautta maassa kaikille niille, jotka siinä asuvat; sillä se on teidän riemuvuotenne; silloin pitää kunkin saaman takaisin oman perintömaansa, jokaisen sukunsa omaisuuden... Jos jotakin myyt lähimmäisesellesi, taikka ostat jotakin häneltä, niin älköön toinen toista pettäkö. Vaan vuosien luvun jälkeen riemuvuodesta pitää sinun ostaman lähimmäiseseltäsi, ja vuodentulon luvun jälkeen pitää hänen sinulle myymän. Jota useammat vuodet ovat, sitä enemmän korota hinta, mitä harvemmat vuodet ovat, sitä enemmän alenna hinta; sillä vuoden tulojen luvun jälkeen myypi hän sinulle.”

Tämä järjestys, jonka Jumala antoi heille Mooseksen, heidän johtajansa ja esikuvallisen välittäjän kautta, oli itsestään siunattu asia, mutta se esikuvasi suurempaa siunausta, joka oli Jumalalla mielessä — koko ihmiskunnan vapauttamista synnin velasta ja sen ikeestä ja orjuudesta. Kristuksen, Herramme, tuon suuren Välittäjän ja Lunastajan kautta, jota Mooses esikuvasi. (5 Moos. 18:15) Juuri tällä tavoin, esikuvissa, Mooses kirjoitti Kristuksesta ja niistä siunauksista, jotka tulevat hänen kauttansa (Joh. 5:46; 1:46) — suuresta ennalleenasettamisesta ja suuresta riemuvuodesta, joka tulee koko katoavaisuuden ikeen ja synnin orjuuden alla huokaavalle ihmissuvulle.

Jos varjo tuotti esikuvalliselle kansalle onnea ja iloa, niin tuottaa todellisuus, todellinen ennalleenasettaminen ääretöntä riemua ja se koituu todellisesti ihanaksi riemuvuodeksi kaikelle kansalle — koko maailmalle, Israel siihen luettuna, jota maailmaa tämä kansa juuri esikuvasi, samoin kuin sen papisto esikuvasi seurakuntaa, ”kuninkaallista papistoa.” Joskaan meillä ei olisi varmoja tietoja siitä, että asia on niin, eikö olisi kyllin syytä olettaa, että sama ääretön rakkaus, joka piti huolta Israelin ajallisesta menestyksestä, tuosta ”uppiniskaisesta kansasta”, paljon enemmän huolehtisi koko maailman

2 Jotakuinkin samanlainen toimenpide konkurssilain yhteydessä on huomattu sopivaksi meidän ajallemme ja maailmalle (Amerikalle), jossa siten on annettu tunnustusta samalle periaatteelle. Siitä ei kumminkaan seuraa, että velan kuolettaminen joka viideskymmenes vuosi ja juutalainen muoto soveltuisivat paremmin meille kuin nykyinen tapa; sillä juutalaisiin nähden eivät aika, asianhaarat ym. erityisesti olleet heitä itseään, heidän hyötyään ja asioitaan varten, vaan olivat ne erityisiä profeetallisia kuvauksia ja opetuksia, jotka tarkoittivat Jumalan suunnitelmaa ja sen kehitystä tulevaisuudessa.

pysyväisestä menestyksestä, maailman, jota Jumala niin rakasti, että hän lunasti sen, heidän vielä syntisinä ollessaan. Ja tässä lienee paikallaan huomauttaa seikasta, joka myöhemmin tarkemmin osoitetaan, että niin kuin israelilaiset eräässä suhteessa esikuvaisivat uskovaisia evankeliumikautena, niin esittivät he toiselta puolen katsoen kaikkia, jotka tulevana aikakautena uskovat Jumalaan ja jättäytyvät hänen johdettaviksansa. Ja juuri siinä merkityksessä me nyt tarkastamme heitä. Heidän liittonsa, joka oli vahvistettu härkään ja kauristen verellä, esikuvasi uutta liittoa, joka on vahvistettu parempien uhrien verellä, jossa maailman sovinto tulevan ajan suhteen aikaansaadaan. Heidän sovintopäivänsä ja syntiuhrinsa, esikuvaisivat, vaikka olivatkin ainoastaan sille kansalle ja sen syntien edestä, ”parempia uhreja” ja todellista sovitusta ”koko maailman syntien edestä”. Mutta huomaa, ettei riemuvuosi ollut Israelin papistolle – joka esikuvasi (evankeliumiseurakuntaa), vaan ainoastaan yleiselle kansalle, sillä papisto ei saanut mitään omaisuutta, ei niin muodoin voinut kadottaa mitään eikä saada mitään takaisinkaan. Riemuvuosi oli koko kansalle, paitsi pappisheimolle, eikä sen tähden esikuvannut niitä siunauksia, jotka tulevat seurakunnan, ”kuninkaallisen papiston”, osaksi, vaan ennalleenasettamis- siunauksia – maallisia siunauksia – jotka, kun aika on tullut, tulevat kaikkien niiden osaksi, jotka uskovat ja seuraavat Jumalaa.

Se mitä tämä esikuva opettaa, on täydellisesti yhtäpitävä sen opetuksen kanssa, jonka saimme tutkiessamme aikakausien jumalallista suunnitelmaa. Se osoittaa ilmeisesti ”niitä aikoja, jolloin kaikki asetetaan ennalleen ja joista Jumala on ammoisista ajoista asti puhunut pyhien profeettainsa suun kautta.” Mooses oli yksi profeetoista; ja tässä puhuu hän erityisesti ihmisen alkuperäisen tilan ja vapauden ennalleenasettamisesta, joka niin kauan on ollut kadoksissa, myytynä synnin alle. Esivanhempaimme erehdyksestä kadotettiin kaikki: kaikki oikeudet menetettiin ja kaikki tulivat syntityrannin orjiksi ja olivat kykenemättömiä vapautumaan. Katoavaisuuden orjuus – kuolema – on surkealla tavalla rikkonut perhepiirin. Kiitetty olkoon Jumala luvastusta Lunastajasta! Riemuvuosi on kohta käsissä, ja pian saavat kuoleman vangit ja synnin orjat jälleen alkuperäisen perintönsä, maan – Jumalan lahjana Jeesuksen Kristuksen, uuden liiton Välittäjän ja Vahvistajan kautta.

Vaikka esikuvallisena riemuvuotena saatiin nauttia useista vapauksista ja siunauksista heti, meni todennäköisesti suurin osa vuodesta asioiden selvittelemiseen, ennen kuin kaikki olivat saaneet täydelleen takaisin vapautensa, oikeutensa ja omaisuutensa. Niin myös vastakuvassa, tuhatvuotisessa ennalleenasettamisajassa. Se aikaa perinpohjaisilla uudistuksilla – huomataan oikeuksia, vapautta ja omaisuuksia, jotka kauan ovat olleet kadonneina näkyvistä; mutta täydellinen kaiken sen ennalleenasettaminen (tottelevaisille), joka alkujaan on ollut kadotettu, vaatii koko tämän ennalleenasettamisajan – tuhat vuotta.

Varmaa on, ettei riemuvuoden vastakuvaa vielä ole ollut; ja Herramme lausunnon perustuksella olemme myös yhtä varmat, ettei esikuva saattanut hävitä täyttymättä: ”Mutta pikemmin taivas ja maa katoavat, kuin yksikään lain piirto häviää.” (Luuk. 16:17) Mutta näyttää siltä, kuin tämä paikka laista olisi hävinnyt. Totta on, että esikuvaa, jota pidettiin säännöllisesti joka viideskymmenes vuosi, niin kauan kuin israelilaiset olivat omassa maassaan, ei ole pidetty Baabelin vankeuden jälkeen. Näyttää sen tähden siltä

kuin tämä kohta laista olisi ”hävinnyt” ilman edes täyttymisen alkuakaan. Mitä meidän on sanottava tästä Herramme sanojen näennäisessä ristiriitaisuudesta? Mutta onko todella niin? tai voidaanko löytää riemuvuoden vastakuva, joka alkaa siitä, missä viimeksi pidetty esikuvallinen riemuvuosi päättyi? Kyllä, vastaamme; selvästi merkitty vastakuva alkoi juuri siinä kohdassa ja suurenmoisemmassa asteikossa, niin kuin vastakuvien laita on. Me näemme todellisesta täyttymisestä, että esikuvaan sisältyivät jaksot niin hyvin kuin riemuvuodetkin, joihin ne kohosivat, ja että samaa menettelytapaa (kertolaskua), jonka kautta esikuvallinen riemuvuosi saatiin selville, oli käytettävä laskiessa aikaa vastakuvallekin — maan suurelle riemuvuodelle. Kun viimeinen esikuvallinen riemuvuosi oli pidetty ja päättynyt, alkoi se suuri jakso kulua, jonka päättyessä vastakuvallinen riemuvuosi eli ennalleenasettamiskausi alkaisi.

Olemme jo maininneet sapattiaikojen laskemistavan — että nimittäin kertomalla sapattia eli seitsemättä päivää seitsemällä ($7 \times 7 = 49$) saatiin helluntai, näitä seuraava riemupäivä; ja kertomalla seitsemännen vuoden seitsemällä ($7 \times 7 = 49$) saatiin se jakso, joka johti viidenteenkymmenenteen eli riemuvuoteen. Jos me nyt sovellutamme samaa periaatetta, on selvää, että tullaksemme suureen vastakuvaan, jota etsimme, on meidän kerrottava samalla tavalla riemuvuosi omalla luvullaan — so. kerrottava viideskymmenes vuosi viidelläkymmenellä. Siis on vastakuvallinen jakso tämän kertolaskutavan mukaan, jota meille tässä opetetaan, laskettava kertomalla esikuvallinen riemuvuosi eli viideskymmenes sapattivuosi viidelläkymmenellä, samoin kuin siihen tullaksemme kerroimme seitsemännen vuosisapatin seitsemällä. — 3 Moos. 25:2-13

Jos me seuraamme tätä Jumalan ilmoittamaa laskutapaa, avautuu meille ihmeellisiä tuloksia, jotka vakuuttavat meitä, että meillä on oikea avain ja että me käytämme sitä niin kuin Hän, joka on laatinut tämän jalokivilippaan, on aikonut. Kun kerromme viisikymmentä kertaa viisikymmentä, saamme tuon pitkän ajan kaksituhatta viisisataa vuotta ($50 \times 50 = 2500$) sen suuren jakson pituudeksi, joka alkoi kulua, kun Israelin viimeinen esikuvallinen riemuvuosi päättyi ja joka kohoaa huippuunsa suuressa vastakuvallisessa riemuvuodessa. Me tiedämme, että sellaisen jakson on täytynyt alkaa kulua, kun esikuva lakkasi; sillä jos ei ainoakaan kirjain tai piirto laissa saattanut hävitä ilman että täyttymisen edes alkoi, ei riemuvuoden esikuvan, joka oli paljon enemmän kuin kirjain tai piirto, todellakin suuri ja tärkeä kohta laissa, voitu antaa hävitä, ennen kuin oikea aika oli tullut, jolloin sen vastakuva alkaisi. On selvää, ettei riemuvuoden vastakuva missään tapauksessa alkanut, kun israelilaiset lakkasivat pitämästä sitä. Me voimme siis olla varmat, että suurenmoinen jakso silloin alkoi kulua. Uusi pitkä jakso alkoi silloin, vaikka Israel ja koko maailma ovat tietämättömiä sekä siitä, että suuri jakso on ollut kulumassa, että siitä suuresta vastakuvallisesta riemuvuodestakin, jolla se päättyy. Emme saa odottaa, että tuo suuri riemuvuosien riemuvuosi alkaa tämän jakson jälkeen, vaan että se vastakuvana ottaa viidennenkymmenennen eli jakson viimeisen riemuvuoden paikan. Vastakuva ei milloinkaan seuraa esikuvansa jäljessä, vaan ottaa sen paikan samana vuonna. Niin muodoin on 2500:s vuosi, joka on suuri 50:s riemuvuosi, vastakuva, todellinen riemuvuosi eli ennalleenasettaminen. Mutta vuoden sijasta esikuvassa on tämä suurempi; se on maan suuren tuhatvuotisriemukauden — tuhatvuotiskauden alku. Aivan samalla tavalla on käynyt jokaisen esikuvan täyttymiseen nähden, johon aikaa on sisältynyt. Niinpä tapahtui

pyhän hengen helluntaivuodatus esikuvallisena helluntaipäivänä – eli viidentenäkymmenentenä päivänä. Kristus, passah-uhrimme kuoli samana iltana, jona esikuvallinen lammas määräyksen mukaan oli tapettava – päivää aikaisemmin tai päivää myöhemmin ei käynyt päinsä. Samalla tavalla ei tässäkään kelpaa vuosi jälkeen tai vuosi ennen vuotta 2500, vuodeksi, joka päättää esikuvallisen jakson; vaan juuri tämän vuoden, alkaen lokakuussa v. 1874 on täytynyt aikaa vastakuva eli ennalleenasettamisajat.

Esikuvan pitäminen ei voinut lakata, ennen kuin alettiin laskea suurta (50 x 50) jaksoa. Se tärkeä kohta, josta meidän on otettava selvää, on siis tarkka vuosiluku, jolloin Israelin kansa piti viimeisen esikuvallisen riemuvuoden. Sitten kun tämä vuosiluku on tullut varmasti vahvistetuksi, on hyvin yksinkertainen asia laskea suuri jakso viisikymmentä kertaa viisikymmentä eli kaksituhattaviisisataa vuotta ja siten lopullisesti määrätä vuosiluku, maan suuren riemuvuoden – kaiken ennalleenasettamisaikojen alkamiselle.

Mutta meidän on valmistauduttava näkemään ainoastaan alkutapahtumia tästä äärettömän suuresta tehtävästä, kaiken ennalleenasettamisesta. Esikuvallisen riemuvuoden ensimmäisinä päivinä toimitettiin verrattain vähän; ja samalla tavalla on meidän odotettava näkevämmä ainoastaan vähän suoritettavan suuren tuhatvuotiskauden alussa, sen ensimmäisinä vuosina. Ensimmäinen työ esikuvallisena riemuvuotena oli luonnollisesti koettaa ottaa selvää entisistä oikeuksista ja omistamisista sekä saada selville, mitä nykyään puuttui. Tehdessämme tämän vertailun, on meidän odotettava vastakuvassa juuri sitä, mitä näemme ympärillämme tapahtuvan; sillä me olemme jo kuten kohta osoitetaan, suuressa vastakuvallisessa riemukaudessa, ja olemme olleet siinä lokakuusta v. 1874. Mitä näemme ympärillämme? Me näemme, että kansa alkaa ruveta etsimään alkuperäistä Jumalan lahjoittamaa perintöään, ja ottamaan selvää nykyisistä puutteista, oikeuksista jne. jolloin monet tietämättömyydessä ja itsekkyydessä vaativat sellaistaakin, joka kuuluu toisille: ja että ne, joilla jotakin on, koettavat säilyttää itselleen niin paljon kuin voivat – mikä aiheuttaa toraa, riitaisuutta, lakkoja ja työmiesten sulkemista työstä, suuremmalla tai pienemmällä oikeudella ja vääryydellä molemmin puolin, kaikki asioita, jotka lopullisesti ovat jätettävät Kristuksen tuomittaviksi, niin kuin riitaisuudet lain aikana vietiin Mooseksen ratkaistaviksi, ja Mooseksen jälkeen niille, jotka istuivat Mooseksen istuimella (Matt. 23:2) Lähtekäämme nyt, tietoisina näistä johtopäätöksistä ja odotuksista, etsimään sitä vuosilukua, jonka Jumala ilmeisesti on kätkenyt meille tässä esikuvassa, ”jotta tietäisimme, mitä Jumala on meille lahjoittanut”, ja jota nyt on aika ymmärtää.

Meillä ei ole mitään suoranaista tiedonantoa Raamatusta israelilaisten esikuvallisten riemuvuosien pitämisestä, joka näyttäisi, mikä oli viimeinen, joka pidettiin. Me pidämme sen riemuvuoden vuosiluvun, joka oli lähinnä ennen Baabelin vankeutta ja maan seitsemänkymmenvuotista autiona oloa viimeisenä, kahdesta syystä: Ensinnäkään se ei voinut olla autiona olemisen jäljestä, koska varmaan esikuva silloin lakkasi, ”katosi”, sillä kun maa oli autiona seitsemänkymmentä vuotta ja kansa vankeudessa vieraassa maassa, niin riemuvuoden, joka sattui johonkin aikaan näin seitsemänäkymmenenä vuotena, täytyi jäädä pitämättä. Tarvitaan ainoastaan silmäys, nähdäkseen, että käskyt ja määräykset riemuvuoden pitämisestä eivät voineet tulla täytetyiksi, kun he kansana olivat vankeudessa, ja maa oli autiona. Siten me näemme, että esikuva katosi joko silloin tai ennen tätä

autionaoloaika. Jälkeenpäin se ei voinut tapahtua. Ja milloin tahansa esikuvan pitäminen lakkasikaan, on suuri vastakuvan jakso pakosta alkanut vierä. Yksi ainoa pitämättä jäänyt esikuva ilmaisi, että esikuva oli lakannut, ja että se jakso, joka johtaa vastakuvaan, oli alkanut. Sitä paitsi eivät israelilaiset Baabelin vankeuden jälkeen enää koskaan täydellisesti omistaneet maata: he ja heidän maansa ovat siitä asti olleet pakanain vallan alla.

Toiseksi: Jokaisesta tätä ennen sattuneesta vankeudesta pelasti Jumala heidät vihollistensa kyllin ajoissa, jotta he ennättäisivät takaisin omaan maahansa pitämään riemuvuotta, ja siten jatkaakseen sitä esikuvana oikeaan aikaan asti, kunnes suurta (50 x 50) jaksoa alettaisiin laskea; sillä heidän edelliset vankeutensa eivät milloinkaan, niin kuin näyttää, kestäneet neljäkymmentä vuotta kauemmin, joten he siis riemuvuosijärjestyksen mukaisesti saattoivat tulla vapaiksi ja kukin saada takaisin perintönsä kunakin riemuvuonna. Sitä paitsi, kun kohta näytämme, että, laskemalla noiden Baabelin seitsemänkymmenen autiona olemisen vuoden alusta, suuri jakso päättyy vuonna 1875, selviää kaikille, ettei se voinut alkaa ennen Baabelin vankeutta; sillä jos me ajattelemme sen alkaneen ainoastaan yhtä riemuvuotta aikaisemmin, johtuisi siitä, että jakso päättyisi viittäkymmentä vuotta ennen vuotta 1875, nim. 1825, ja varmastikaan ei sinä vuonna alkanut mikään ennalleenasettamisen riemukausi.

Siten vakuutettuina, ettei viimeinen esikuvallinen riemuvuosi, josta suuri (50 x 50) jakso lasketaan, ollut ennen eikä voinut olla Baabelin vankeuden jälkeen, ja että se siis, joka oli lähinnä ennen vankeutta, oli viimeinen esikuvallinen riemuvuosi, ja että sen päätyttyä suuri, hiljainen jakso alkoi kulua, menemme nyt määräämään tarkkaa aikaa viimeiselle esikuvalliselle riemuvuodelle seuraavalla tavalla:

Koska vuosisapattijärjestelmä oli yhteydessä heidän maansa, Kanaanin, ja heidän perintöosansa kanssa siinä, olisi ensimmäistä neljäkymmentäyhdeksänvuotisjaksoa, joka johti ensimmäiseen riemuvuoteen, alettava laskea heidän tulostansa Kanaaniin. Tämä hyvin perusteltu otaksuma saa täyden vahvistuksen Herran sanassa: ”Kun te tulette siihen maahan, jonka minä teille annan, niin maa pitäköön Herralle lepoa. Kuusi vuotta pitää sinun peltosi kylvämän, ja kuusi vuotta viinimäkesi leikkaaman, ja sen hedelmät kokooman, mutta seitsemäntenä vuonna [maahan tulon jälkeen] pitäköön maa Herralle sen suuren lepopyhän, jona ei sinun pidä kylvämän sinun peltoasi, taikka leikkaaman sinun viinimäkeäsi.” Alkoi siis se jakso, jossa oli seitsemän kertaa seitsemän eli neljäkymmentäyhdeksän vuotta ($7 \times 7 = 49$) heti kulua, ja viideskymmenes vuosi tulon jälkeen Kanaaniin oli ensimmäinen esikuvallinen riemuvuosi.³

Me näemme kääntymällä ajanlaskutauluun, että 969 vuotta kului tulosta Kanaaniin aina seitsenkymmenvuotiseen autiona oloon asti.

3 Muutamat ovat esittäneet sen ajatuksen, että kun kuusi vuotta kului sotiin, ennen kuin maan jakaminen päätettiin, ei riemujaksojen laskeminen voinut aikaa sitä ennen. Mutta ei, he tulivat maahan, kun menivät Jordanin yli, ja käsky kuuluu: ”Kun te tulette siihen maahan”, eikä: Kun te olette jakaneet maan. Maa jaettiin pala palalta näiden kuuden vuoden aikana, mutta he eivät saaneet omistaa koko maata näinä vuosina, eikä jonkun aikaa sen jälkeenkään – ennen kuin viholliset olivat karkotetut, joka ei eräissä suhteissa koskaan tapahtunut. (Katso Joos. 18:2,3; 17:12,13; 23:4,7,13,15) Siis jos he olisivat jättäneet jaksojen laskemisen aloittamisen, kunnes täydellisesti olisivat omistaneet koko maan, eivät he milloinkaan olisi voineet sitä alkaa.

Maan jakamiseen	6 vuotta
Tuomarien aikakausi	450 ”
Kuninkaiden aikakausi	513 ”
Yhteensä	
	969 vuotta

Me saamme tietää, montako riemuvuotta he olivat pitäneet siihen asti jakamalla 969 vuotta 50:llä. Viisikymmentä sisältyy yhdeksäntoista kertaa 969:ään, joten se oli siis riemuvuosien luku, ja jäljellä olevat 19 vuotta ilmoittavat meille, että yhdeksäntoista, joka oli viimeinen esikuvallisista riemuvuosista, oli juuri yhdeksäntoista vuotta ennen maan autiona olemisen ja heidän Baabelin vankeudessa olonsa alkua ja yhdeksänsataaviisikymmentä vuotta Kanaanin tulon jälkeen.

Siis silloin tasan yhdeksäntoista vuotta ennen heidän maansa ”seitsenkymmenvuotista autionaoloa”, viimeisen riemuvuoden – yhdeksännentoista loputtua – alettiin laskea suurta 2500 vuoden (50 x 50 = 2500) jaksoa; ja on aivan yksinkertainen asia saada selville, milloin nämä 2500 vuotta päättyivät ja milloinka siis 2500:s vuosi, suuren vastakuvallisen riemuajan alkaminen, alkoi, seuraavasti:

Viimeisestä eli yhdeksännestätoista riemuvuodesta maan autiona olemiseen	19 vuotta
Autiona olemisen aika.....	70 ”
Siitä ajasta, jolloin Kyyros asetti Israelin kansan ennalleen, siihen vuoteen, jota nimitetään A.D. (Anno Domini – Herramme vuosi).....	<u>536</u> ”
Siis heidän viimeisestä riemuvuodestaan vuoteen 1 jKr.	625 ”
Niiden vuosien lukumäärä, joita tarvitaan vuodesta 1 täyttämään 2500 vuotisjaksoa.....	<u>1875</u> ”
Viimeksi pidetystä riemuvuodesta – yhteensä.....	2500 vuotta

Siten, huomaamme, että 2500:s vuosi alkoi v. 1875 alussa, joka juutalaisen kalenterin mukaan laskettuna (3 Moos. 25:9) alkoi noin lokakuussa 1874. Jos siis suuri riemuaika olisi kestänyt vaan yhden vuoden, olisi se, esikuvansa lailla alkanut lokakuussa 1874, 2499 vuoden lopulla, ja päättynyt lokakuussa 1875. Mutta tämä ei ole esikuva, vaan todellisuus: se ei ollut riemuvuosi, vaan vastakuvallinen aika, kaiken ennalleenasettamisen tuhat vuotta, jotka alkoivat lokakuussa 1874.

Siten näemme, ettei Israelin riemuvuosi ainoastaan selvästi ja nimenomaan esikuvannut suuria ”kaiken ennalleenasettamisaikoja, joista Jumala on puhunut kaikkien pyhain profeettainsa suun kautta maailman alusta asti”, vaan sen laskemistapa ilmaisee myös yhtä selvästi vuosiluvun maan suuren riemuvuosikauden alkamiselle. Jos emme omaksu näitä päätelmiä, emme huomaa muuta vaihtoehtoa, kuin että tämä esikuva hävisi täyttymättä, vaikka Herramme mitä varmimmin sanoi, ettei niin voinut käydä – että maan ja taivaan olisi helpompi hukkoa kuin ainoankaan kirjaimen tai rahdun häviäminen täyttymättä. (Matt. 5:18) Me omaksumme ne tosiasiat, jotka tällä tavalla ovat jumalallisesti ilmoitetut, miten hämmästyttäviä ne johtopäätökset ovatkaan, joiden niistä järkevästi täytyy johtua.

RIEMUVUOSI ESIKUVANA LAISSA

AIKALASKELMALLINEN TAULU

Riemuvuoden esikuvallisia vuosia Kanaaniin tulosta	
Maan jakamiseen	6 vuotta
Tuomarien aika	450 “
Kuninkaiden aika	513 “
Autiona olemiseen	969 “
19 Riemuvuotta	– 950 “
Jäännös:	19 vuotta
=====	
Viimeisestä riemuvuodesta autiona olemiseen	19 vuotta
Autiona olemisen aika ja kaikkien vankeus Baabelissa	70 “
Siitä kun Kyyros asetti heidän maansa ennalleen vuoteen 1	536 “
Vuodesta 1 vuoteen 1875 (juutalainen aika alkaen lokakuussa 1874)	1874 “
	2499 vuotta

Siten se vuosi, joka alkoi lokakuussa 1874, oli 2500:s vuosi, mutta kun vastakuva on suurempi esikuvaa – 1000 vuotta 1 vuoden sijasta – oli 1875 (alkaen lokakuusta 1874) yhden riemuvuoden sijasta ensimmäinen 1000:sta riemuvuodesta.

19 x 50 = 950 VUOTTA

50 x 50 = 2500 VUOTTA

RIEMUVUOSI

**ESIKUVALLISIA JAKSOJA JA
RIEMUVUOSIA,**

YHDEKSÄNTOISTA,
JOTKA JATKUVAT KUNNES TULLI AIKA

AIKAA LASKEA SUURIA JAKSOJA

KUN ESIKUVA LAKKASI, AIKOI SUURI JAKSO

HILJAA KULUIA SEN

VIISIKYMMENTÄ KEHTÄÄ VIISIKYMMENTÄ VUOTTA SUUREN VASTAKUVAN
MAAN RIEMUVUOTEEN – KAIKEN ENNALLEENASETTAMISAIKAAN ASTI

SUURI JAKSO
JOKA PÄYTTYI
SUUREN VASTAKUVAN –
MAAN RIEMUVUOTEEN

Mutta mitkä ovat ne johtopäätökset, joihin näistä Raamatun opetuksista tullaan? Ajatelkaamme järjen kannalta, mitä tästä täytyy seurata ja katselkaamme sitten, antavatko toiset raamatunpaikat tukea, taikka vastustavatko ne näitä johtopäätöksiä. Ensiksi päättelemme, että kun hetki on tullut ennalleenasettamisaikojen alkamiselle, niin silloin on hetki myös tullut suuren ennalleenasettajan läsnäololle. Tämä olisi hyvin järkevä väitös, mutta siitä tulee paljon enemmän kuin väitös, kun apostolin varma, henkeytetty lausunto vahvistaa sen sanoessaan: ”jotta Herran [Jehovan] kasvoilta⁴ koittaisi virkistyk-

4 Se ajatus, joka on pohjana tälle lausetavalle, on tavallinen meillä ja oli paljon tavallisempi Itämailla muinoin; kasvonsa näyttäminen on merkki hyväntahtoisuudesta, ja selkensä kääntäminen oli epäsuosion merkki. – Niin oli kirjoitettu Herrastamme ensimmäisessä tulemisessa, että ”me peitimme kasvomme” häneltä, so. hävettiin eikä tahdottu tunnustaa häntä. Samalla tavalla sanotaan Jehovasta, ”ettei hän tahtonut katsella syntiä” ja peitti kasvonsa syntiseltä. Mutta nyt kun lunastushinta on maksettu, odottaa Jehova määrättyä aikaa, ollakseen armollinen. Silloin hän ei enää ole epäsuosiollinen ihmisille, eikä kohtele heitä syntisinä kääntäen selkensä, vaan lähettää heille virvoitusta kasvoistansa, suosiostansa, ja lähettää Jeesuksen, asiamiehensä kaiken ennalleenasettamisessa. Sama ajatus on englantilaisessa laulussa: ”Käännä kasvosi puoleemme, niin kaikki on valoisaa.”

sen ajat.. ja hän lähettäisi teitä varten määrätyn Kristuksen Jeesuksen. Hänet oli taivaan otettava vastaan ja pidettävä niihin aikoihin asti, jolloin kaikki asetetaan kohdalleen [ennalleen] ja joista Jumala on ammoisista ajoista asti puhunut pyhään profeettainsa suun kautta.” – Apt. 3:19-21

Yksistään tässä henkeytyssä lausunnossa on meillä selvä todistus, että hetki on tullut Herramme toiselle tulemiselle, kun hetki oli tullut ennalleenasettamisaikojen alkamiselle, so. lokakuussa 1874, niin kuin riemuvuosijärjestelmästä ilmenee. Näyttää todella olevan epäilemätöntä, että riemuvuosi, kaiken muun tavalla tässä armotaloudessa järjestettiin meidän sovituksellemme [meidän opetuksellemme], jotka olemme joutuneet maailman loppuaikoja elämään. (1 Kor. 10:11) Yksi asia näyttää selvältä – ellei se ole hyödyksi meille, on se tähän asti ollut melkein hyödytön; sillä Raamattu ilmoittaa meille, etteivät juutalaiset milloinkaan täydellisesti ja oikealla tavalla pitäneet esikuvaa, edes yhdeksänätoista ensimmäisenä riemuvuotena. (3 Moos. 26:35) Heille oli epäilemättä melkein mahdotonta hillitä voitonpyyntiään. Se järjestettiin kaikkien ennustusten ja esikuvien tapaisesti, epäilemättä heittämään valoa, milloin ja missä sitä tarvittiin vanhurskasten tielle – johtamaan Kristuksen ruumiin ”jalkoja”.

Muistutelkaamme nyt mitä näytettiin edellisessä luvussa Herramme palaamisen ja ilmestymisen tavasta, jottette loukkaantuisi väärin käsityksien johdosta, mitä tähän kohtaan tulee. Muistakaa myös, että ”niin kuin oli Nooan päivinä, niin on myös Ihmisen Pojan läsnäolossa [kreikk. parusia] oleva; sillä niin kuin ihmiset olivat niinä päivinä ennen vedenpaisumista... eivätkä tietäneet... niin on myös Ihmisen Pojan läsnäolo oleva.” (Matt. 24:37-39) Muistakaa myös, mitä me jo olemme oppineet henkeytetyistä lähteestä, että nimittäin ainoastaan ne, jotka uskollisesti pitävät katseensa kiinnitettyinä vahvaan profeetalliseen sanaan ja rakastavat ja odottavat hänen ilmestymistänsä, saattavat huomata hänen läsnäolonsa, kunnes hän ilmaisee sen maailmalle ”tulien liekissä ja kosta” – suuren hädän aikana. Se asianhaara siis, ettei hänen läsnäolonsa ole tunnettu eikä yleisesti huomattu maailman, eikä edes kristittyjenkään keskuudessa, ei millään tavalla vastusta tätä totuutta. Maailma ei usko ennustuksiin, eikä luonnollisestikaan saata nähdä mitään sen valossa. Ja haaleat kristityt (ja sellaisia on suuri enemmistö) eivät kiinnitä mitään huomiota ”vahvaan profeetalliseen sanaan”; ja useat, jotka tunnustavat valvovansa, lukevat ennustuksia vanhojen ja kauan suosittujen eksytyksillä värjättyjen silmälasien läpi ja surkean taikauskon himmentämällä silmillä. Kaikkien sellaisten on mentävä suuren lääkärin luokse saamaan vähäsen nöyryyden silmävoidetta (Ilm. 3:18) ja kerran kaikkiaan heitettävä pois inhimillisten perimätietojen värjätty silmälasit ja kaikki omat ja toisten tietoisopit, jotka eivät ole yhtäpitäviä Jumalan sanan todistuksen kanssa.

Mutta ei maailman tietämättömyys ja epäusko tai se haalea välinpitämättömyys ja ennakkoluuloisuus, jota suuri enemmistö kristityiksi tunnustautuvia osoittaa, ole kompastuskivinä Jumalan valituille – niille, jotka yksinkertaisella lapsellisella uskolla ottavat vastaan hänen siunatun sanansa todistuksen. Sellaiset eivät voi kompastua; eikä myöskään ole mahdollista, että he voisivat eksyä. Uskonsa kautta ja Jumalan johtamina voittavat kaikki. Älkää peljätkö, te kallisarvoiset jalokivet, jotka Herra itse on valinnut, nostakaa pääanne ja iloitkaa, tietäen, että teidän pelastuksenne, teidän korotuksenne ja kirkkautenne lähestyy. – Luuk. 21:28; 12:32

Toinen asia, jota oli syytä odottaa, jos ennalleenasettamisajat todellakin alkoivat 1874, ja jos Herramme toisen läsnäolon aika silloin oli tullut, oli se, että niiden, jotka valvoivat tuli nähdä muutamia huomattavia merkkejä siitä, mitä Raamattu sanoo olevan hänen läsnäolonsa ajan ensimmäisiä toimenpiteitä. Tähän kuuluu evankeliumiajan hedelmän korjaaminen, hänen valittujensa kokoaminen (hengen yhteyteen ja hengelliseen kanssakäymiseen) ja ainakin muutamia valmistavia toimenpiteitä Kristuksen valtakunnan pystyttämiseksi. Muutamiin näihin merkkeihin olemme jo lyhykäisesti viitanneet; mutta tässä kohdassa on niin paljon huomattavaa, että me jätämme sen käsittelyn seuraavaan lukuun. Seurakunnan elonkorjuu on totisesti jo käsillä. Vehnää erotetaan parhaillaan lusteista; ja asiat maailmassa alkavat kiireellisesti järjestyä Kristuksen valtakunnan pysyvistä perustamista varten. Ennustetut merkit tulevat täydellisesti sillä tavalla ja siinä järjestyksessä, jossa niistä on edeltä käsin sanottu, selvästi ilmoitettaviksi niille, jotka valvovat; mutta tämän jätämme tällä kertaa — sillä me tahdomme ensin tuoda esille toisia profeetallisia todistuksia. Lienee kylliksi tässä sanoa, että ”viikate” tämän ajan ”elonkorjuussa” on totuus, samoin kuin se oli juutalaistenkin ”elonkorjuussa”; ja ”enkelit” eli lähettiläät, jotka nyt käyttävät viikatetta, ovat Herran opetuslapset eli seuraajat, vaikka muutamat heistä nyt, niin kuin silloinkin, hyvin vähän aavistavat sen työn suuruutta, jota he toimittavat.

Vakuuttavia profeetallisia todistuksia

Vaikka yllä mainittu todistus sellaisena kuin se on, on vahva ja selvä, esitämme nyt profeetallisen todistuksen, joka vahvistaa sen, että aloimme laskea suuren (50 x 50) jakson oikeasta kohdasta. Taivaallinen Isämme tiesi, millä pelolla ja vavistuksella meidän uskomme ottaisi vastaan näitä ylenmäärin suuria ja kalliita lupauksia, sen tähden hän onkin moninkertaisesti vahvistanut sen jo itsessään lujan todistusten ketjun, joka meillä on laissa, antamalla lisätodistuksia profeettainsa kautta. Ja kallis Lunastajamme ja Herramme, joka ojentaa meille tämän ketjun, ja jonka läsnäoloa tämä todistus osoittaa meille, näyttää sanovan, kun hän tulee luoksemme tuhatvuotispäivän varhaisessa aamusarastuksessa, niin kuin hän kerran sanoi Pietarille (Matt. 14:25-32): ”Sinä heikkouskoinen, miksi epäilit?” Tiedä, että olen henkiolento, jota eivät ihmissilmät enää näe. Minä ilmoitan itseni tällä tavoin sanan lampun valossa ymmärryksesi silmille, että, kun tulevi-nä päivinä kävelen maailman hädän äärettömän myrskyisellä merellä, sinun ei tarvitse peljätä, vaan voisit ”olla turvallisella mielin.” Muista, minä se olen, äläkä pelkää sen tähden.

Tämä todella ihmeellinen profeetallinen vahvistus, jota nyt lähdemme tarkastamaan, oli kätkettyä omaan yksinkertaisuuteensa, kunnes käsitys ja sovitus riemuvuoden esikuvallisuudesta, sellaisena kuin se ylempänä on esitetty, antoi sille merkityksen.

Sitä seitsenkymmenvuotista ajanjaksoa, jota tavallisesti kutsutaan Baabelin seitsenkymmenvuotiseksi vankeudeksi, nimitetään Raamatussa maan seitsemäksikymmeneksi autionaolon vuodeksi. Tästä autiona olemisesta oli Jumala jo ennakoita sanonut profeetta Jeremian kautta näillä sanoilla: — ”Ja koko tämä maa on oleva autiona ja kauhistuksena, ja... saavat palvella Baabelin kuningasta seitsemänkymmentä vuotta.” (Jer. 25:11) ”Sillä näin sanoo Herra: kun Baabelille on täysin seitsemänkymmentä vuotta kulunut, etsin

minä teitä ja toteutan teissä minun hyvän sanani, tuottaen teidät tähän paikkaan.” (Jer. 29:10) 2 Aik. 36:17-21 on tämän ennustuksen täyttyminen kerrottu; ja syyksi, miksi se juuri oli seitsemänkymmentä vuotta ja miksi maa tehtiin kokonaan autioksi, mainitaan seuraavaa: ”Niin hän saattoi heidän päällensä Kaldealaisten kuninkaan [Nebukadnessarin, Baabelin kuninkaan] ... Ja ne, jotka olivat miekalta päässeet, vietiin Baabeliin; ja he olivat hänen ja hänen poikansa orjat siihen asti kunnes persialaiset pääsivät valtaan: että täytettäisiin Herran sana, puhuttu Jeremian suun kautta, — siksi kuin maa oli maksanut sapattinsa. Sillä koko hävityksen aikana oli lepo, siihen asti kuin seitsemänkymmentä ajastaikaa täytettiin.”

Tästä näemme, että Israel oli laiminlyönyt oikealla tavalla pitää sapattivuosiensa, joista riemuvuodet olivat tärkeimmät. Oli todellakin niin erinomaisen ahneelle kansalle vaikea koetus totella taivaallista Kuningasta, kun heitä käskettiin antamaan maan levätä, antamaan takaisin toisille omistajille maapalstoja, jotka olivat ansaitut ja joita oli monta vuotta omistettu, ja antaa palvelijoille heidän vapautensa takaisin — etenkin, kun tottelevaisuutta vaan käskettiin, eikä pakottamalla pakotettu. Jumala oli edeltä käsin varoittanut heitä Mooseksen kautta, että jos he olisivat tottelemattomia niitä lakeja vastaan, joita he kansana olivat velvoittautuneet tottelemaan, rankaisisi hän heitä siitä. Samassa luvussa, jossa hän puhuu seitsemän (kerran) ajan rangaistuksesta pakanavallan alla, sanoo hän heille myös, että jos he laiminlöisivät vuosisapatit, rankaisisi hän heitä siitä jättämällä heidän maansa autioksi. (Ja seitsenkymmenvuotinen autiona oleminen oli myös todellisesti seitsemän pakana-ajan alkaminen, kuten jo on näytetty.) Herran uhkaus kuului näin: ”Maanne on tuleva kylmille, ja kaupunkinne raunioiksi. Silloin kelpaa maalle (maa saa) sapattinsa, niinkauan kuin se autiona on ja te olette vihollisten maalla... koska se ei saanut pyhää pitää teidän sapattivuosiinne, kun te asuite siellä.” — 3 Moos. 26:33,34,35,43

Jumala salli vähäksi ajaksi heidän puolitiehen menevää, ja puolesta sydämestä lähtevää tottelevaisuuttansa, mutta otti heidät lopulta kokonaan pois maasta, teki sen autioksi, ettei sinne jäänyt yhtään asukasta, ja antoi sille täyden luvun riemuvuosi — ei ainoastaan niistä, joita he vaillinaisesti olivat pitäneet, vaan myös koko siitä määrässä tulevaisuudessa, joka hänen järjestyksensä mukaan oli kuluva, kunnes vastakuvallinen riemuvuosikausi, ennalleenasettamis- eli tuhatvuotiskausi alkaisi.

Ja koska esikuvallisten riemuvuosien kokonaisluku, jotka olivat aiotut pidettäväksi ennen vastakuvan alkamista, siten todistetaan olleen seitsemänkymmentä, annetaan meille vielä toinenkin tapa, jolla voimme laskea ajan vastakuvan alkamiselle. Tämän ennustuksen ilmoituksen mukainen laskeminen koko riemuvuosien luvuksi on yksinkertainen ja helppo; ja, niin kuin olemme odottaneetkin, käyvät nämä tulokset täydellisesti yhteen niiden kanssa, joita jo olemme saaneet lain osoittamalla laskutavalla!

Kun koko luku on seitsemänkymmentä, ja Israel piti niistä puolinaisesti yhdeksäntoista ennen autionaolemista, seuraa siitä, että jäljellä olevat viisikymmentäyksi (70 - 19 = 51) osittavat ajan viimeisestä, Israelin vajanaisesti pitämästä riemuvuodesta suureen vastakuvaan. Mutta huomaa tässä eroavaisuus laskutavassa. Lain vahvistamalla laskutavalla laskimme tulevaiset, yhtä hyvin kuin menneetkin neljäkymmentäyhdeksänvuotis-

jaksot lisäämällä viidennenkymmenennen eli riemuvuoden; sillä laki esittää asiat sellaisina kuin ne olisivat olleet, jos israelilaiset olisivat pitäneet ne oikealla tavalla. Mutta ennustus kertoo asiat juuri sellaisina, kuin ne todellisuudessa tapahtuvat. Muistakaamme, että nyt tutkimme profeetallista lausuntoa, ja niin muodoin on meidän laskettava nämä jaksot sellaisina, kuin ne todellisuudessa ovat olleet neljäkymmenen yhdeksän vuoden jaksoja ilman riemuvuosia; sillä israelilaiset eivät pitäneet ainoatakaan riemuvuotta heidän yhdeksännentoista riemuvuotensa jälkeen. Yhdeksällätoista ensimmäisellä jaksolla oli riemuvuodet, mutta seuraavilla viidelläkymmenellä yhdellä ei niitä ole ollut; meidän on siis laskettava viisikymmentä yksi neljäkymmenen yhdeksänvuotista jaksoa eli 2499 vuotta ($49 \times 51 = 2499$) viimeisestä Israelin kansan pitämästä esikuvallisesta riemuvuodesta vastakuvaan. Tämä laskelma, ollen kokonaan riippumaton toisesta, päättyy tarkalleen samoin kuin ylempänä tarkasteltu lain laskutapa – lokakuuhun 1874.

Esitämme tämän viimeisen todistuksen muutamien tähden toisessa muodossa seuraavalla tavalla: – Täysi luku riemukausia, jotka Jumala oli määrännyt, oli seitsemänkymmentä, kuten selvästi näkyy ilmoituksista maan seitsemänkymmenvuotisen autiona olemisen syystä. Tämä käsittää niin hyvin ne, jotka Israel oli pitänyt tyydyttävällä tavalla, ja joita oli, kuten olemme nähneet, yhdeksäntoista, kuin myös ne, joiden piti sitten seurata, vastakuvaan asti. Tahdomme nyt laskea ne kaikki niiden alusta, tulosta Kanaaniin, ja katsella mihin ne päättyvät.

19 jaksoa riemuvuosineen (kukin 50 vuotta).....	950 vuotta
51 jaksoa ilman riemuvuosia (kukin 49 vuotta).....	<u>2499</u> ”
70 jaksoa käsittää siis ajan, joka on.....	3449 vuotta

Tämä 3449 vuoden aikakausi, laskettuna Kanaaniin tulosta, päättyy, kuten yllä mainittukin lokakuuhun vuonna 1874 seuraavasti:

Kanaaniin tulosta maan jakamiseen	6 vuotta
Tuomarien aikakausi kuningas Sauliin	450 ”
Kuninkaiden aikakausi	513 ”
Autionaolemisen aika	70 ”
Ennalleasettamisesta A.D:hen	<u>536</u> ”
Vuosien koko luku siihen vuoteen, joka on tunnettu nimellä A.D. (vuosi 1 jKr)	1575 vuotta
Vuodet A.D.:n jäljestä, jotka vaaditaan täyttämään 3449 vuoden pituista yllä mainittua aikakautta, ovat 1874 täyttä vuotta, jotka päättyvät (juutalaisten ajan mukaan) lokakuussa	<u>1874</u> ”
70 jakson aikakausi, kuten yllä on osoitettu, riemujärjestelmän alusta Kanaaniin tulemiseen, kunnes vastakuva, suuri riemukausi eli ennalleasettamisajat alkoivat lokakuussa 1874	3449 vuotta

Johdonmukainen päätös on helposti tehty, jos nämä asiat otetaan vastaan Jumalan järjestelyinä. Ja jos ne eivät ole Jumalan järjestämiä, mistä ne sitten tulevat? Me emme

AIKALASKELMALLINEN
TAULU

Kanaaniin tulosta	
Maan jakamiseen	6 vuotta
Tuomarien aika	450 “
Kuninkaiden aika	513 “
Autionaolemiseen	969 “
19 Riemuvuotta	= 950 “
Jäännös	19 vuotta

VIIMEISEN RIEMUVUODEN JÄLKEINEN AIKA	
Ennen "Autionaolemista"	
Niin kuin yllä	19 vuotta
Autionaolemisen aika	70 “
Kyyroksen enmalleen— asettamisesta	
vuoteen 1	536 “
Vuosia A.D. 1:stä vuoteen 1874, lokakuun 10:s (vuoden loppuun —juutalaista aikaa)	1874 vuotta

51 jaksoa (ilman riemuvuosia), niin kuin ne todellisuudessa tapahtuivat ja kuten ne ennustuksissa mainitaan, kukin 49 vuotta = 2499 vuotta. Tai vuosia yhteensä Kanaaniin tulosta lokakuuhun 1874 = 3449 vuotta.

19 jakson aika riemuvuosineen (950 vuotta) ja 51 jaksoa ilman niitä (2499 vuotta) = 3449 vuotta.

RIEMUVUOSI PROFEEETALLISESTI KATSOTTUNA
Jer. 25:9-12 ja 2. Aik. 36:21

TÄYSI LUKU RIEMUVUOSIJAKSOJA – SEITSEMÄNKYMMENTÄ RIEMUVUOSIEN JAKSOJA, JOTKA PIDETTIIN EPÄYDYTTÄVÄLLÄ TAVALLA YHDEKSÄNTOISTA	JAKSOJA, JOISTA KUKIN 7 x 7 = 49 VUOTTA, MAAN AUTIONAOLEMISEN JÄLKEEN, JOILLOIN YHTÄÄN RIEMUVUOTTA EI OLE PIDETTY, VIISKYMMENTÄYKSI
19 x 50 = 950 VUOTTA	51 x 49 = 2499 VUOTTA

LISÄÄ 950 VUOTTEEN, JOINA RIEMUVUOSIA PIDETTIIN, 2499 VUOTTA SEN JÄLKEEN = 3449 VUOTTA, JOKA ON KOKO AIKAKAUSI TAMAN ESIKUVALLISEN RIEMUVUOSIJÄRJESTELMÄN ALUSTA SEN VASTAKAIVAN – MAAN SUUREEN RIEMUAIKAKAUTEEN, KAIKEN ENNALLEENASETTAMISAIKAAN – LOKAKUUHUN V. 1874

LOKAKUU V. 1874, ALKAA
MAAILMAN SUURI RIEMUAIKAKAUSI

lisää niitä henkeytettyyn sanaan; me ainoastaan löydämme ne siinä kaikessa yksinkertaisuudessaan ja ihanuudessaan, ja kaiken muun kallisarvoisen ja runsaan aarraitasta tulevan ravinnon lailla, jota Herramme nyt tarjoaa lupauksensa mukaan (Luuk. 12:37), on tämä ravinto ”vahvaa ruokaa”, jota ei ole erityisesti aiottu ”pienille lapsille Kristuksessa”, vaan kehittyneemmille, ”joiden aistit tottumuksesta ovat harjaantuneet” (Hebr. 5:14) erottamaan ja panemaan arvoa tälle ravinnolle ”aikanaan”. Jos nämä asiat eivät ole jumalallista järjestelmää, mistä johtuvat ja mitä varten ovat sitten nuo kaksinkertaiset todistukset, jotka vastaavat ja vahvistavat toisensa niin täydellisesti? Tullaksenne vakuuteiksi niiden jumalallisesta järjestelystä, tulee huomata, ettei näitä autiona olemisen seitsemääkymmentä sapattivuotta millään muulla paikalla eikä millään muulla tavalla saada käymään yhteen suuren riemukausi-jakson (50 x 50) kanssa. Koettakaa sitä. Tutkikaa sitä. Otaksukaa yksi ainoakaan joko erehdys tai muutos niissä yhdeksässätoista riemuvuodessa, joita Israel piti; otaksukaa, että kahdeksantoista (yksi vähemmän) tai kaksikymmentä (yksi enemmän) oli kulunut ennen kuin seitsenkymmenvuotinen autiona olemisen alkoi. Nämä kaksi todistussarjaa käyvät täydellisesti yhteen sen todistuksen kanssa, että vuosi 1875 (alkaen lokakuussa 1874) on ennalleenasettamisaikojen alkamisvuosi ja niin muodoin se vuosiluku, jonka jälkeen saamme tietää, etteivät taivaat enää

pidätä Herraamme, suurta ennalleenasettajaa. Laskekaa, ja te saatte nähdä, ettei näitä kahta todistussarjaa voida pakottaa käymään yhteen missään muussa kohden, tekemättä väkivaltaa niille, ajanlaskulle ja toisille ennustuksille, joita emme tähän asti ole tutkineet.

Jos nämä aikaennustukset opettavat jotain, niin opettavat ne, että suuri riemukausi, kaiken ennalleenasettamiskausi, on alkanut, ja että jo olemme tuhatvuotiskauden alussa samoin kuin evankeliumikauden ”elonkorjuussa” — jotka ajat tunkeutuvat toistensa alueelle neljäkymmentä vuotta⁵ — ”vihan päivässä”. Olemme jo (vuonna 1888, jolloin kirja kirjoitettiin) eläneet neljätoista vuotta tätä vihan neljäkymmenvuotispäivää; ja varustukset taistelua varten edistyvät nopeasti. Samalla menolla kuin nykyään ovat seuraavat kaksikymmentäkuusi vuotta (laskettuna vuodesta 1888) riittävän pitkä aika kaiken sen toimittamiselle ”mikä on kirjoitettu”.

Älköön kukaan lukijoistamme hätiköimällä otaksuko, ettei ympärillämme ole ennalleenasettamismerkkejä, taikka, ettei vanhurskauden aurinko vielä kultaa Siionin vartiotorneja ja valaise maailmaa. Ajatelkoon hän päinvastoin, että me jo olemme siinä päivässä, jolloin se, mikä on salattua, alkaa tulla päivänvaloon; ja muistakoon hän, että ensimmäinen ennalleenasettamistyö oikeastaan on sen vanhan ja lahonneen rakennuksen alas repimistä, joka seisoo sillä paikalla, johon uusi rakennetaan. Muista, että hellinkin lääkäri usein ensimmäiseksi työkseen aukaisee haavat, puhdistaa ja sahaa poisikin aina potilaan tilan mukaan, jotta parantumisen tapahtuisi sitä perusteellisemmin. Että sellainen aiheuttaa tuskaa, ja ettei potilas aina sillä kertaa käsitä sen tarpeellisuutta, tuskin tarvitsee kellekään huomauttaa; ja niin on suuren lääkärin, ennalleenasettajan ja elämänantajan ja hänen työnsä kanssa: hän haavoittaa parantaakseen ja hätä ja seulominen seurakunnassa ja maailmassa on vaan tarpeellista leikkaamista ja puhdistamista ja erittäin tärkeä osa ennalleenasettamistyössä.

Esikuvassa oli puhallettava riemupasuunaa kun riemuvuosi alkoi, vapauden ilmoittamiseksi maassa sen kaikille asukkaille. (3 Moos. 25:10) Vastakuva aletaan (esikuvallisen) ”seitsemännen pasuunan” eli ”Jumalan pasuunan”, ”viimeisen pasuunan” soidessa. Se on todella suuri pasuuna; se ilmoittaa vapautta jokaiselle vangille; ja vaikkakin se ensin merkitsee luopumista monesta loppuun kuluneesta vaatimuksesta ja oikeudesta ja yleistä sekasorron aikaa sekä vanhojen tapojen höllentymistä jne., niin on sen täysi sisällys, kun se oikein käsitetään, hyviä uutisia ”suuresta ilosta, joka on tuleva kaikelle kansalle.”

Tämän sekasorron ollessa vielä alussa, tulee jokainen, joka kuulee uuden armotisuuden riemupasuunan, vallatuksi jollakin sen monista äänistä, eikä lainaa korvaansa enää millekään muulle äänelle. Joku huomaa tarpeelliseksi ja anoo uudistuksia hallitustoimissa, seisovien sotajoukkojen ja niiden aiheuttamien painostavien verotaakkojen poistamista. Toinen anoo ylimystön kunnianimien poistamista ja tahtoo, että jokainen mies on saava miehuullisten ominaisuuksien mukaisen tunnustuksen. Toiset anovat maanomistusjärjestelmän poistamista ja vaativat että maata niin kuin alussa on omistettava tarpeen ja kyvyn mukaan ja siinä määrin kuin haluaa viljellä sitä. Toiset vaativat raittiusreformia ja koettavat kieltoja muiden lakien kautta, joita seurat lain ja järjestyksen pystyttämiseksi valvovat, kahlehtia sitä suurta pahaa, jota nimitetään juoppoudeksi,

5 Katso tekijän esipuhe v. 1916.

ja alkavat sitoa niiden käsiä, jotka rakkaudesta rahaan ovat valmiit kietomaan, orjuuttamaan ja turmelemaan vertaisiansa, jotka, iskien petohampaansa heidän heikkouksiinsa ahmivat ja elävät loistavasti heidän verestänsä. Toiset perustavat ihmisystävällisiä ja julmuutta vastustavia seuroja estääkseen niitä, joilla on siihen tilaisuutta, tekemästä pahaa heikoille ja sellaisille, jotka ovat toisista riippuvaisia. Toiset perustavat seuroja vastustaakseen pahaa ja turmelevaa kirjallisuutta. Toiset perustavat väärennyksiä vastustavia seuroja, tarkastaakseen, syyttääkseen ja rangaistakseen niitä, jotka suuremman voiton halusta väärentävät ravintoaineita, vieläpä tekevät ne terveydellekin vahingollisiksi. Lakeja laaditaan kansan hengen ja terveyden suojelemiseksi. Kaivostyömiesten on saatava raitista ilmaa, maksoi mitä maksoi; heillä täytyy olla kaksi uloskäytävää tulenvaaran tähden. Työmiehet jotka ovat kykenemättömiä auttamaan itseään ja valitsemaan työpaikkoja, ovat yleisten lakien huolenpidon esineinä. Heidän palkkojansa ei enää voida maksaa milloin työnantaja haluaa kauppapuotiosoituksilla, vaan laki vaatii nyt, että heidän on saatava palkkansa ainakin joka neljästoista päivä selvässä rahassa. Heitä ei enää saa tunkea asuntoihin, joissa olisivat alttiita tulenvaaran sattuessa joko palamaan kuoliaaksi tai hyppäämällä ulos tekemään itsensä raajarikkokoisiksi koko loppuiäkseen; sillä hengenpelastusportaita täytyy lain mukaan löytyä, ja jokaisesta kuolemantapauksesta tai ruumiin vammasta, joka on aiheutunut huolimattomuudesta työnantajan puolelta, on tämä edesvastuussa ja voidaan häntä rangaista joko sakoilla, vahingonkorvauksella tai vankeudella. Rikkaita yhdistyksiä, jotka omistavat rautatie- ja höyrylaivaliikenteitä, pakotetaan pitämään huolta kansan hengestä ja eduista, köyhien samoin kuin rikkaittenkin. Nämä uudistukset ovat tuloksia kansain herättämisestä tiedon ja vapauden riemupa-suunan kautta, eikä niitä voida laskea pelkäksi hyväntahtoisuudeksi parempiosaisten puolella. Sillä vaikka kaikki ne parempiosaisten eli rikkaitten luokassa, joilla on myötätuntoa kanssaihmissiään kohtaan, ja sellaiset, jotka rakastavat vanhurskautta, saattavat iloita näistä alkavista uudistuksista ja tekevätkin sen, antavat kumminkin toiset, ja ne ovat enemmistönä, hyvin vastahakoisesti peräksi ja ainoastaan pakosta. Totta on, etteivät sellaiset lait vielä ole saavuttaneet täydellisyyttä eivätkä vielä ole yleisiääkään; mutta ne aloitteet, joita olemme huomanneet, ilahduttavat sydämiämme ja ovat enteinä siitä, mitä on odotettavissa nöyrän ja vaatimattoman korottamisesta ja ylpeän alentamisesta, kun riemujärjestelmät ovat täydessä toimessa. Tämä kaikki on osa siitä uudistusliikkeestä, joka alkaa maan suuren riemukauden. Ja vaikka paljon on vaadittu ja paljon on vähitellen myönnetty, niin eivät kumminkaan keisarit, kuninkaat ja kuningattaret — valtiolliset, yhteiskunnalliset, uskonnolliset ja rahalliset — tahdo alistua tuon suuren tasoittamistyön alaisiksi tämä riemu eli ennalleenasettamisaikana ilman suurta ja vakavaa vastustusta, ilman sellaista taistelua, jonka Raamattu näyttää olevan oven edessä, ja joka, vaikka onkin vaikea, on välttämätön ja lopulta johtaa hyvään.

Tietämättömät ja kiihkeät ajavat tosin joskus ”vapautta maassa” mahdottomassa määrässä liian pitkälle; ja kumminkin on kaikki tämä osa välttämättömästä riemukiihkosta, jonka tietämättömyys ja sorto menneisyydestä ovat aiheuttaneet. Eivät muut kuin Herran ”pieni lauma” ole tietoisia ennalleenasettamisen valtavasta kantavuudesta. Nämä ovat pieniä muutoksia, ihmisten vähemmän tärkeiden asioiden kuntoon panemista, mutta he näkevät myös sellaista, jota ei voida nähdä muualta kuin Jumalan sanan kannal-

ta – että suuren orjaisännän, synnin, valta riistetään, että kuoleman vankila avataan, ja jokaiselle vangille annetaan vapaalippu, joka on allekirjoitettu suuren Lunastajan ja ennalleenasettajan, Jumalan Pojan, kalliilla verellä, hänen, joka ottaa pois maailman synnin. Iloisia sanomia ovat nämä, ei ainoastaan niille, jotka elävät, vaan myös niille, jotka ovat haudoissansa. Ennen tämän suuren riemukauden loppua saattaa jokainen ihmisolento tulla kokonaan vapaaksi, mennä takaisin ihmisen ensimmäiseen tilaan, joka oli ”sangen hyvä” ja saada takaisin Kristuksen kautta kaiken, joka Aadamissa kadotettiin.